

Ghada Abdel Aal “Aš noriu ištekėti”

- “Santuoka šmantuoka! Ir ką gi tokio nuostabaus gauna susituokę žmonės?”
- “Tėvų namuose aš gyvenu kaip princesė – tai kas gi turėtų mane priversti norėti išsikraustyti pas nepažįstamą žmogų?” Dažnai jos sako, - “apie santuoką šiuo metu aš dar negalvoju. Iki kol susikursiu sau ateitį ir atsistosiu ant kojų.”

Ši frazė mirtinai įgrisusi, ji naudojama beveik visuose Arabiškuose filmuose: - “netekėsiu iki kol realizuosiu save”. Tiesą pasakius aš net neįsivaizduoju ką reiškia ši frazė ir kaip kažkas turėtų save realizuoti.

Aplink yra daug ambicingų merginų, kurios turi tikslų susijusių su savo studijomis ir darbu, bet galim lažintis, kad nėra nei vienos, kurios pirmiausias tikslas nėra tapti žmona, nes tai vienintelė galimybė tapti motina. Mums reikia sutarti dėl dar vieno esminio fakto: Egipte yra daugiau moterų nei vyrų. Tai neginčytinas faktas. Galit nekreipti dėmesio į vyriausybės statistikas, kur teigiama, kad skaičiai yra apylygiai. Nes tos statistikos visai kaip orų prognozė vakarais per televiziją. Bet kas galėtų prisiekti savo motinos gyvybe, kad temperatūra viršija 48°C, tačiau jie niekada nepraneša aukštesnės temperatūros nei 38°C. Mano tėčio draugas sako, kad jiem neleidžiama pranešti apie aukštesnę temperatūrą nei 42°C, nes tai pakenktų turizmo industrijai ir turistai pabėgtų. Panašiai ir su vyrų-moterų statistika, tačiau kodėl moterų yra daugiau nei vyrų? Aš jums pasakysiu. Problema ta, kad moteris nenustoja susilaukti vaikų iki tol, kol pagimdo berniuką. Rastumėte begales šeimų kurios yra būtent tokios – keturios mergaitės ir berniukas... penkios mergaitės ir berniukas...šešios mergaitės ir berniukas ir taip toliau. Moterys tol šaudysis vaikais, tik tam, kad silpnaproty vyras galėtų turėti sūnų. Ką jis tokio svarbaus planuoja veikti su sūnumi? Neįsivaizduoju. Galiausiai vaikas tampa niekam tikęs lopas, kuris dėl savo supuvusios prigimties išsivaistys visą tėvų turtą. Tačiau čia jau visai kita problema. Bet kuris studijuojantis Egipto universitete patvirtintų, kad merginų studentų tarpe yra dvigubai daugiau nei vaikinių. Turbūt todėl vyrai pasidarė savimylės egoistai ir elgiasi taip, lyg būtų per geri visoms pasaulio moterims. Jis sėdės kartu su savo motina ir jos draugėmis diktuodamas sąlygas: - “Ji turi būti šviesios odos, rudų plaukų, rudų akių ir turi atrodyti kaip Neli Karim”. Būkit visi prakeikti atsakau! Gal pirma pasižiūrėk į save veidrodyje, žmogau! Arba žinote ką? Pamirškime išvaizdą, sakoma, kad vienintelis dalykas, galintis sugėdyti vyrą yra jo pinigine. Na tai pirmyn pone Misteri, bent jau atsinešk saldinių dėžutę lankydamasis pas nuotaką. Be ne, idiotas ir jo mamytė ieškos, kol išsirinks skurdžiausią nuotaką, kurios tėvai nersis iš kailio norėdami surengti “pažinties susitikimą”, o jis įeis tuščiomis rankomis. Mergina gali neturėti jokių trūkumų, bet jie pasakys: “ne, ji nevisai panaši į Neli Karim, ji labiau panaši į Nagla Fati, kuri, deja, nėra mano skonio.”

Beje jūs neturėtumėte juoktis iš viso šito. Tos merginos yra vargšės sielos. Prisiekiu, seniau save gerbiančios merginos turėdavo sėdėti tėvų namuose ir laukti to vienintelio, kuris dažniausiai būdavo išrenkamas jos tėvų. Dabar kamuolys merginų rankose, tai reiškia, kad joms reikia ties tuo dirbti, eiti į vestuves, lankyti draugus, ir panašiai. Atsakomybė susimedžioti vyrą dabar krito ant jų pečių, nes kitaip jos liks vienišos amžinai. Iš kitos pusės, visuomenė, ypatingai už Kairo ir Aleksandrijos, bus negailestinga merginoms, kurios eina į pasimatymus su vyrais, tam, kad geriau juos pažintų ir galbūt norėtų įsipareigoti bendram gyvenimui. Bet nepamirškime fakto, kad vyrai iškart atmes tokias merginas iš potencialių nuotakų sarašo sakydami, kad nori

vesti ką nors tyro, tokio su kuria dar nebuvo bendravęs joks vyras. Rimtai? Ką mergina turi daryti? Prie viso šito dar prisideda laikmatis, skaičiuojantis tirpstančias jos jaunystės minutes, kai tik ji baigia mokyklą. Mergina jau laiko save sernmerge, jei ji nespėja susižadėti per du ar tris ateinančius metus po mokyklos. Asmeniškai aš, pradėjau jaustis senmerge kai tik įžengiau į 23-čiuosius metus. Tai ką mums dabar daryti? Jei atvirai, visuomenėje, kurioje mes gyvenam, merginos vertinamos pagal tai, kaip anksti jos ištekės ir pradės gimdyti vaikus, o tos senmergės matomos kaip netikelės. Be to, tik vyrai turi teisę rinktis! O ką jau kalbėti, kad jiems amžiaus limitas netaikomas ir keturiasdešimtmetis gali vesti aštuoniolikmetę ir būti visiškai padorus. Tokia visuomenė yra tiesiog neteisinga ir žiauri!

Būtent todėl aš “nuotaka” nusprendžiau prabilti apie tai.

Taigi likite su manimi ir aš jums papasakosiu apie visus ir kiekvieną nevykėlį, kuris man piršosi.

Blogiausia mano dienos dalis, tiksliau viena iš blogiausių mano dienos dalių yra ta, kai turiu nueiti nuo savo buto iki lauko durų apačioje ir atvirksčiai. Todėl, kad tuo metu aš susiduriu beveik su kiekvienu savo kaimynu. Bendrai, kaimynai gali užimti svarbią vietą kiekvieno gyvenime, arba neužimti jokios. Mano kaimynai, iš vienos pusės, yra draugiški, rūpestingi, malonūs, taigi, kitaip tariant, visiškai nepakenčiami žmonės. Jie nieko nemėgsta labiau, nei bandyti sužinoti kiekvieną mano gyvenimo detalę ir kišti savo trigraštį į mano reikalus. Moterys visada sustabdys mane, apipils mane apkabinimais ir bučiniiais linkėdamos: “Aš tikiuosi tavo problemos išsprendęs mieloji, nenusimink mieloji, mielos merginos paimamos paskutinės... Ar tu vis dar...? Vis dar...? Jokių naujienų...? Vis dar...? Manau suprasite, kad mano nemėgstamiausios raidės abecelėje, nors nežinau kiek jų yra, yra v-i-s –d-a-r. Vyrai taip pat visuomet stabteli prie manęs, ir jie melldžiasi ir melldžiasi už mane, o aš juos amennu, o jie vis melldžiasi sakydami: “tegul dievas tave palaimina ir apdovanoja geru vyru”. Amen.

<...>

Vieną dieną tipenau laiptais žemyn, kad niekas negirdėtų, kai – bam! Atsidarė vieno buto durys ir aš pagalvojau sau: “mergaite, tiesiog šok ant turėklo ir čiuožk žemyn. Bet ne, ne, ne, aš juk gerbiama vaistininkė, ir jei kas nors mane pamatys, kaip aš pasiaiškinsiu? Kaip bebūtų atsitiko tai, ko bijojau labiausiai, pamačiau Amani tempiantį Hind, kuri greičiausiai miegojo. – “Nagi judinkis mergyt, varai mane iš proto! Net nežinau kuris iš judviejų labiau varo mane iš proto! Oh labas nuotaka, kaip tu laikaisi mieloji? – jis pažiūrėjo į mane su šypsena. – “Sveikas Amani, kaip sekasi? – “Tai vis dar jokių žinių? Jis pažiūrėjo į mane viltingai. Nenorėjau leisti į kalbas, todėl apsimėčiau neišgirdusi klausimo. <...> “Palauk, palauk! Fufu ką tik su manim kalbėjo apie vieną tokį vaikina, būtent tavo tipo! – “Abejoju”. – “Moterie, gal jau galėtum būti optimistiškesnė? Šitas vaikinai – jis mandagus, religingas, niekada nepraleidžia maldos! Fufu jis pirma nepatiko, dėl kažko, kas atsitiko labai senai, bet aš jį prispaudžiau, kad viską suderintų. “Aš kreivai į jį žvilgtelėjau, tu jį privertei? Jis vis dar gyvas? – “ Hehe, oh nuotaka, tu tokia juokinga, tu pakvaišęs daikte. Ar antradienis tau tinka? Gerai aš pranešiu jam ir jo šeimai. O tu apsirenk ką nors gražaus ir nesidažyk, nepamiršk, kad jis religingas. - “Gerai gerai, atsakiau”. – “Paklausk, bet tau reikės pasistengti, gerai mieloji? Mes nenorim, kad iš tavęs juoktųsi dar daugiau žmonių. - “Dar daugiau ko?!” – “Niekis, žmonės yra žiaurūs”

<...>

“Skerdiko peilis...skerdiko peilis...skerdiko peilis”. Sklandus dainos ritmas mane ramino ir aš pradėjau ruošti lemtingai dienai. Iš spintos ištraukiau visus savo drabužius ir pradėjau galvoti ką apsirengti. Aš nesu hipokritė, niekada nekeisiu savo

gyvenimo dėl kito. Tai būtų apgavystė! Dviveidiškumas! Hipokritikumas! Melas! Išsitraukiau raudoną apdarą. Tsk, tsk, tsk, raudona?! Dievo uždrausta! Ne, ne, ne. O kaip fuksijos spalva?! Ne, ne, apie ką aš kalbu?! Vien spalvos pavadinimu jis parems kokią nors fatvą. Na, tai eikime prie geltonos... Ne, ne, ne! Geltona purvina spalva. Tiek to... Taip aš traukiu iš spintos vieną po kito savo drabužius, ir su nei vienu negaliu jaustis patogiai, priimti jaunikį, kol galiausiai... Radau baltą, išpurtusį dalyką ant spintos durų. Ahhh. Tai arba buvo mano močiutės uodų tinklelis, arba mano dėdės parašiuotas, kuriuo jis nusileido Spalio karo metu.

<...>

Suskambo durų skambutis. Baba atidarė duris ir pamatė kelis nepažįstamus svečius. Po kiek laiko diskusijos ir įtikinėjimo Baba galiausiai įleido svečius, kurie nebuvo nei Amani nei Fufu. Jis papurtė galvą sakydamas: - “Nesuprantu kodėl žmonės pradėjo atrodyti tokie skirtingi! Man reikia pasikeisti akinius”.

Aš įėjau į svetainę, apsidairiusi pamačiau Hind ir visus kitus svečius. Nuleidau galvą ir žiūrėjau į grindis, ne veltui treniravausi tris valandas prieš veidrodį. Aš niekada nenuleidžiu galvos kalbėdama su žmogum. Pirma, nes aš niekada nebuvo areštuota, antra, nes man patinka žiūrėti žmonėms į akis, kai su jais kalbu. Niekada nekeisčiau savo gyvenimo būdo, beet, visad norėjau giliau išanalizuoti mūsų kilimo spalvą ir raštus. Iš ties, tai labai gražus kilimas!

SA 48 - ne, tai ne pašto indeksas parašytas ant mūsų kilimo, tai buvo jaunikio 48 dydžio koja, avinti SANDALUS! Arrrrrgh, kaip tai įmanoma? Bet ne, sandalai dar nebuvo didžiausia problema, juk galiu jį pakeisti, bet taip, tai tiesa kai žmonės sako, kad apie vyrą reikia spręsti iš batų. Jis dėvėjo kostiumą ir buvo pasirišęs kaklaraištį, bet kur jo galva? Kur ji? Aš galiu praleisti pro akis daug dalykų, bet ištekėti už vyro be galvos? Atsisėdau arčiau, stebėlydama į potencialų jaunikį ir pamačiau kažką judant plaukų apsuptyje. Tik pažiūrėkit, tai buvo dvi žmogaus akys, bet kur kitos kūno dalys? Negalėjau matyti nei nosies, nei lūpų, nes visas jo veidas buvo praktiškai didelis gumulas plaukų, kuriame pasimatė pora akių. Jis priminė priešistorinių laikų žmogų, ką tik išlindusį iš uolos, tokį, apie kurį kalbama mokykloje, per istorijos pamokas. Man net pavyko įsivaizduoti, kaip jis stveria mane už plaukų ir įsitempia į urvą. Iš abiejų jaunikio pusių sėdėjo po merginą, jo seserys, pamaniau. Viena buvo daug putlesnė už kitą. Buvo visiškai aišku, kad viena iš jų buvo priversta ateiti, ji žiūrėjo į mane taip, lyg aš ką tik jai būčiau įdavusi saskaitą už elektrą. Ahh, taip, aš žinau tokį moterų tipą. Arba ji buvo vis dar netekėjusi ir kiekvieną santuoką pasaulyje priimė kaip asmeninį įžeidimą, arba ji buvo nelaimingai ištekėjusi ir galvoja, kad jos brolis veltui švaisto laiką, bandydamas padaryti moterį laimingą. Bet tai jau ne mano reikalas. Taigi jaunikis pradėjo kalbėti, tiksliau judinti tą daiktą ant jo plaukuotos galvos, kurį vadintumėm burna. - “paklausykite, dėde, mes esam tiesmukiški žmonės, taigi eisim tiesiai prie reikalo. Mes girdėjom daug gerų atsiliepimų apie jus iš pono Abdel Fataho. Baba: - Kas tas ponas Abdel Fatahas?! Jaunikis: - Štai šis vaikinys, rodydamas į Fufu. - Kas? Ai taip taip, tai aš, tarė Fufu. Jaunikis: - mes asmeniškai jūsų nepažįstam, bet brolio Emado draugas yra mano pusbrolis ir jis prisakė daug gerų dalykų apie jus, taigi kas liečia mano tikslus, aš pasiryžęs sutikti su visais jūsų reikalavimais, su Dievo palaima. - Taip greitai? Ar nenori pirma susipažinti su nuotaka? - nustebo motina - Aš tik manau, kad jie turėtų pasikalbėti ir pažinti vienas kitą geriau, pridėjo ji. Jaunikis: - mes nedarom tokių dalykų. Mums svarbiausias žmogaus auklėjimas ir tikėjimas.

Jo maža įžanga mane prajuokino. Na bent jau nereikės šnekėtis apie orą ir spoksoti į grindis, nes jau ir kaklą paskaudu. Tuomet mano motina vėl įsiterpė: - gerai, bet pirmiausia mes norėtumėme sužinoti daugiau apie jus, tik nenorim pasirodyti per

daug konservatyvūs. – O kas nori?, rimtu tonu tarė jaunikis. Mama: - Na tol kol ji galės dirbti..” Jaunikis: - Tai labai garbingas pašaukimas ir aš tam neprieštarauju” (hmm aš nė nepagalvojau, kad aš tokia garbinga). – Šeimos lankymas, tęsė motina. Jaunikis: - žinoma, su šeima visuomet privalu elgtis gerai! Motina: - Eiti pasilinksminti... Jaunikis: - žinoma, aš pats mėgstu eiti pasilinksminti, tik žinoma į pagarbias vietas. Motina: - internetas ir televizija... Jaunikis: - Tol, kol galiu pasitikėti jos išsilavinimu, apie kurį, beje, esu daug girdėjęs, tol galiu būti ramus ir pasitikėti jos sprendimais. (Ar tai nenuostabu, jis lyg “viskas įskaičiuota” jaunikis, žmonės!). Motina toliau tęsė derybas: - Na, o kaip apie finansinę situaciją... Jaunikis: - Aš dėkingas Dievui, kad turiu didelį keturių kambarių butą ir didelę svetainę. Motina: - Tai nuostabu, bet, na, turiu omenyje, jei viskas ir toliau klostysis gerai, mums reikės nupirkti tam tikrų dalykų. Jaunikis: - Reikalai klostysis gerai su Dievo pagalba. (Tik pažiūrėk į save ponas Šaunusis!) - ir su Dievo palaima, jums nieko nereikės pirkti. Motina: - taip, bet kaip dėl baldų ir kitų dalykų, reikalingų namams? Jaunikis: - oj ne, nereikės, butas pilnai įrengtas. Aišku baldai nėra visiškai nauji, bet.. Savaiame suprantama, viengungiui ir nereikia naujų baldų, įsiterpė Baba. Jaunikis: - Ne visai... - Ar tavo butas šalia tavo šeimos? Paklausė Baba. – Oj ne ne, mano butas toli nuo šeimos namų, žinau, kad daugeliui tai labai skausmingas reikalas. Baba: – Na nors ir toli nuo šeimos, tai kas? Šis vyras yra iš gerbiamos šeimos, gerų žmonių, jis net atvyko čia su panelėmis. Jaunikis: - Panelėmis? Kokiomis panelėmis? Jos abi turi po tris vaikus! Baba: - oh atleiskit ponios, na dar turėsit laiko susipažinti artimiau su nuotaka. Moteris iš kairės šyptelėjo pritardama: - žinoma, kad turėsim, juk visos gyvensim vienam bute su jūsų dukra. Motina: - Ką? Ką tai reiškia? Ar tu nesakei, kad turi savo nuosavus apartamentus toli nuo šeimos? Kodėl tavo sesrys gyvena kartu su tavimi tame pačiame bute? Jaunikis: - jūs pamanėte, kad tai mano sesrys? Ne ne, Tai Tahani, mano pirmoji žmona. O štai Amal, mano antroji žmona. Aš esu ortodoksas, jokių būdu nevesčiau trečios žmonos, be savo pirmųjų dviejų žmonių sutikimo.

Ar pamenat, kai Titanikas nuskendo įsirežęs į ledkalnį? Nežinau ar Titanikas turėjo jausmus, bet panašiai jautėmės ir mes! Tėvas tik pridūrė: - Geriau keliauk namo, sūnau. Keliauk namo, gali jau judėti, pas mus nėra merginos, kuri nori ištekėti. Pirmoji žmona: - Tai jie nesituokia? Baba: - Ne. Antroji žmona: - Jūs prisiekiat? Baba: - Aš pasakiau, jokių vestuvių nebus! Staiga abi žmonos riktelėjo iš laimės: - Jėėėėėėėėėėėėiiii. Ir tai buvo pirmas kartas derybų metu, kai svetainė prisipildė džiaugsmu.

Iš arabų kalbos vertė Milda Petkauskaitė